

DIN STORA KÄRLEK

LIANE MORIARTY

Din stora kärlek

Översättning Anna Strandberg

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Av Liane Moriarty har tidigare utgivits

Tre önskningar 2005
Öppnas i händelse av min död 2015
Stora små lögner 2016
Andras vänner 2017
En annan Alice 2018
Nio främlingar 2019

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-018307-3

COPYRIGHT © 2012 by LMM Creative Pty Ltd

Published by agreement with Curtis Brown Group Ltd, London

ORIGINALET'S TITEL The Hypnotist's Love Story

ÖVERSÄTTNING Anna Strandberg

OMSLAG Nebojša Zorić

TRYCK ScandBook, EU 2020

Till George och Anna

”Man är väldigt galen när man är kär.”

Sigmund Freud

Kapitel ett

När människor tänker på hypnos tänker de på en svängande pendel, "Du börjar känner dig sömnig", och en scenshow där man får folk att kackla som hönor. Så det är inte så konstigt att många av mina kunder är ganska nervösa när de träffar mig första gången! I själva verket finns det ingenting onaturligt och skrämmande med hypnos. Förmodligen har du redan då och då i livet upplevt känslan av att hamna i ett "tranceliknande tillstånd". Har du någonsin kört bil till en plats du ofta besöker och märkt att du efteråt inte har något minne av själva körningen? Just det, du befann dig i trance!

Utdrag ur broschyren

"En presentation av Ellen O'Farrell, hypnoterapeut".

Jag hade aldrig blivit hypnotiserad förut. Jag trodde egentligen inte på det, om jag ska vara ärlig. Min plan var att ljuga och låtsas att det fungerade, och att försöka hålla mig för skratt.

"De flesta människor blir förvånade över hur positiv upplevelse det är", sa hypnotisören. Hon var idel mjukhet och tvål, ingen makeup eller smycken. Hennes hy såg slät och klar ut, som om hon enbart badade i fjällbäckar. Hon luktade som en av de där dyra butikerna med hantverks- och prydnadsföremål som man kan hitta i småstäder: sandelträ och lavendel.

Rummet vi satt i var litet, varmt och märkligt. Det var en tillbyggnad på sidan av huset, som en inglasad balkong. Den

rosa mattan hade ett gammaldags rosenmönster men fönstren var moderna: glasrutor från golv till tak, som i ett uterum. Rummet flödade av ljus. När jag steg in var det som om ljuset sköljde genom huvudet på mig, som en frisk vindfläkt, och jag kunde känna doften av gamla böcker och havet.

Vi stod tillsammans, hypnotisören och jag, nära fönstret och tittade ut. När man stod så nära kunde man inte se sanden nedanför, bara havet, en skiva av utkavlad, blänkande plåt som sträckte sig mot den blekblå horisontlinjen. ”Det känns som om jag står vid rodret på en båt”, sa jag till hypnotisören, som verkade oerhört förtjust över den kommentaren och sa att det var *precis* så hon alltid kände det. Hon såg på mig med ögonen runda och strålande som en barnteaterskådespelare.

Vi satte oss mitt emot varandra. Min stol var en mjuk vilstol i grönt skinn. Hypnotisörens stol var en röd- och vitrandig öronlappsfatölj. Det stod ett lågt soffbord mellan stolarna med en ask pappersnäsdukar – vissa människor grät tydligen, och snyftade över sina tidigare liv där de varit svältande bönder – en tillbringare med isvatten där det flöt två perfekt runda citronskivor på ytan, två höga vattenglas, en liten silverskål med chokladpraliner inslagna i glansigt papper, och en flat bricka fylld med små färgade glaskulor.

Jag hade en gång en stor gammaldags glaskula som tillhört min pappa när han var liten. Jag brukade hålla den i handflatan för att få tur under tentor och anställningsintervjuer. Jag förlorade den för några år sedan, och med den all min tur.

När jag tittade mig omkring såg jag att ljuset reflekterades från havet på väggarna: prismor av glänsande, dansande ljus. Det var en aning hypnotiskt faktiskt. Hypnotisören höll händerna knäppta i knäet, fötterna stadigt i golvet. Platta ballerinasor, svarta tights, broderad folkloristisk kjol och en beige omlottkofta. Hippieaktigt men elegant. New age men klassiskt.

Jag tänkte: vilket vackert, lugnt liv du måste leva. Att sitta

i det här exceptionella rummet varje dag, insvept i dansande ljus. Inga mejl som fyller din datorskärm. Inga ilska telefon-samtal som fyller ditt huvud. Inga möten och kalkylblad.

Jag kunde känna hur lycklig hon var. Det strålade ut från henne, kväljande, som en billig parfym – inte för att hon någonsin skulle använda billig parfym.

Jag kände den sura smaken av avundsjuka i munnen och tog en chokladbit för att bli av med den.

”Så bra, jag ska också ta en”, sa hypnotisören och vecklade av omslagspapperet på chokladpralinen i varm, flickaktig kamrat-anda, som om vi var gamla kompisar. Hon är den typen. Hon har förmodligen en hel krets av fnittriga, stöttande, gulliga väninnor, sådana som kramar varandra när de hälsar, och har dvd-kvällar när de tittar på *Sex and the City* ihop, och långa, gällt tjutande telefonsamtal om killar.

Hon öppnade anteckningsblocket i knäet och talade med munnen förtjusande full med choklad. Hon sa: ”Okej. Innan vi börjar så ska jag ställa några frågor till dig. Åh hjälp, jag skulle inte ha valt den med kola i. Jätteseg.”

Jag hade inte förväntat mig så många frågor.

Till största delen svarade jag ärligt. De var ganska harmlösa i alla fall. Lite patetiska till och med. ”Vad arbetar du med?” ”Vad gör du när du ska slappna av?” ”Vilken mat tycker du bäst om?”

Till slut lutade sig hypnotisören tillbaka i sin fåtölj, log och sa: ”Och nu får du berätta: Varför har du kommit hit i dag?”

Naturligtvis var mitt svar på just den frågan inte hundra-procentigt sanningsenligt.

Han sa: ”Det är något jag måste tala om för dig.”

Han hade lagt ner kniv och gaffel på tallrikskanten och nu rätade han på ryggen och drog axlarna bakåt, som om han slutligen var redo att ta tjuren vid hornen. Han verkade rädd och en aning skamsen.

Ellen, som hade suttit med ett leende på läpparna, kände plötsligt hur det knöt sig smärtsamt i magtrakten. (En del av hennes medvetande registrerade detta: hur hennes kropp först reagerade. Ett tydligt prov på kopplingen kropp-själ-ande. Verkligen fascinerande.)

Hennes glada, öppna leende dröjde sig fånigt kvar i ansiktet.

Hon var trettiofem år. Hon insåg vad det här betydde. Denne trevlige man, denne lantmätare med egen firma, denne ensamstående pappa som tyckte om att campa och spela cricket och lyssna på country, var på väg att säga något som skulle få henne att tappa lusten till barramundifilén i vitvinsås hon hade på tallriken. Han var på väg att säga något som skulle förstöra hennes dag, och det hade varit en så bra dag, och barramundifilén var verkligen riktigt god.

Hon lade dystert ifrån sig gaffeln.

”Vad är det?” sa hon och hennes tonfall var vänligt frågande, och varenda muskel i hennes kropp spändes som om hon förberedde sig på ett knytnävsslag. Hon skulle klara det här. Det skulle inte vara hela världen. Det var bara deras fjärde dejt. Hon hade inte investerat så väldigt mycket av sig själv. Hon kände honom knappt. För guds skull, karln gillade country. Det borde ha varit en varningsflagga redan från början. Jo visst, hon hade hängett sig åt en del hoppfulla dagdrömmar när hon låg i badet tidigare på kvällen, men det var en vanlig fallgrop när man dejtade. Hon hade redan börjat gå vidare nu, börjat bearbeta sin återhämtning. Hon skulle ha kommit över det till på onsdag. Torsdag allra senast. Tack och lov att hon inte hade legat med honom.

Hon kunde inte kontrollera det som höll på att hända, enbart sin reaktion på det.

För ett ögonblick såg hon sin mamma framför sig, hur hon himlade med ögonen. *Men Ellen, gumman, menar du på allvar att du tror på det här lättköpta självhjälpsvämlet som du ägnar dig åt?*

Faktum var att hon gjorde det. Helhjärtat. (Hennes mamma

hade senare bett om ursäkt för sin kommentar. ”Det där kanske lät lite nedlåtande”, hade hon sagt och Ellen hade låtsats som om hon svimmade av chocken.)

”Faktum är, kan du ursäkta mig en minut?” Han reste sig och servetten gled ner på golvet. Han plockade upp den, röd i ansiktet, och lade omsorgsfullt tillbaka den på bordet intill sin tallrik.

Hon tittade upp på honom.

”Jag ska bara . . .” Han gjorde en gest mot restaurangens bakre regioner.

”Visst”, sa hon lugnt.

”Där borta till vänster, sir.” En servitör pekade diskret i riktning mot toaletterna.

Hon såg efter honom när han gick.

Patrick Scott.

Hon tyckte ändå inte särskilt mycket om namnet Patrick. Det var ett ganska mjäkigt namn. Dessutom kallade hans killkompisar honom tydligen för ”Scottie”, vilket var . . . tja, helt okej faktiskt, på det där typiskt australiensiskt grabbiga sättet.

Om han avslutade det här skulle det definitivt göra ont. Bara ett litet hugg, men ett vasst hugg. Det var inget speciellt fantastiskt med Patrick Scott. Han hade ett normaltrevligt ansikte (avlångt, smalt, aningen högt hårfäste), en helt vanlig kropp (normallängd, ganska breda axlar, men naturligt breda, inte ”kolla vad jag har styrketränat”-breda), ett vanligt jobb, ett vanligt liv. Det speciella var hur väl till mods hon kände sig med honom, nästan omedelbart, bara några minuter efter att hon hade träffat honom första gången på det där pinsamt folktomma kaféet. Hon hade föreslagit kaféet och blivit förfärad när det visade sig vara mer eller mindre öde, så att deras nervösa första-dejten-röster kändes alldeles för ljudliga, och tre uttråkade tonårsservitriser stod och hängde i rummet utan att ha något bättre för sig än att tjuvlyssna på deras styltiga samtal. De hade väntat på sina cappuccinos och han lekte med ett sockerpaket,

vred det runt i cirklar och knackade med det mot bordsskivan, när deras blickar möttes, och de liksom log mot varandra i samförstånd över hur pinsam hela situationen var, och helt plötsligt kände Ellen hur all spänning släppte i kroppen, som om hon hade fått en stark värktablett. Hon kände det som om hon redan visste vem han var, som om hon hade känt honom i årtal. Om hon hade trott på att det fanns tidigare liv (och det var inte så att hon *inte* trodde på det, i sitt arbete hade hon sett allt, hon var vidöppen för alla sorters bisarra möjligheter) då skulle hon ha sagt att de måste ha känt varandra tidigare.

Den sortens omedelbara värme hade hon upplevt många gånger tidigare med kvinnor – ja, hon var en baddare på kvinnlig vänskap – men aldrig med en man.

Så, visst, hon kände knappt denne trevlige lantmätare som hette Patrick Scott, men det skulle göra ont ifall han gjorde slut med henne. Förmodligen mer än ett litet hugg.

Hon tänkte på de hundratals, kanske tusentals, berättelser om att bli avvisad som hon hört av sina klienter under årens lopp. ”Jag lagade en tre-rättersmiddag åt tretton av *hans* släktingar och medan jag stod och tog hand om disken efteråt meddelar han att han inte älskar mig längre.” ”Vi hade en fantastisk semester på Fiji och på hemvägen när vi satt och drack champagne berättar hon att hon tänker flytta ifrån mig! Champagne – som om vi firade något!”

Åh, den nakna smärtan som fortfarande rynkade deras pannor, till och med när de beskrev något som hände för flera år sedan. Att bli ratad av en partner eller till och med av en potentiell partner var så förödande för ens inre barn. Rädslan för att bli övergiven, minnen av tidigare gånger man sårats, underlägenhets känslor och självförakt steg upp till ytan i en störtflod av känslor som inte gick att hejda.

Hon försökte betrakta sin situation objektivt, som om den var ett fall hon mött hos en klient, i hopp om att kunna distansera sig från den. Det fungerade inte.

Självklart var kanske den här paniken helt i onödan. Patrick kanske inte alls var på väg att dumpa henne. Det hade inte funnits några tecken, och hon var bra på att läsa av människor. Det var det hon försörjde sig på, trots allt. Han hade sagt att hon såg ”jättesnygg” ut när hon öppnade dörren i kväll, och det med en sådan belåten min, som om han just hade fått en present, och han var inte den inställsamma, charmerande typen som automatiskt gav kvinnor de komplimanger de ville höra. Det hade varit mycket ögonkontakt över middagsbordet, även blickar som kunde kvalificera sig som ”kvardröjande”. Under måltiden hade hon noterat att han lutade sig fram mot henne (fast det kanske var så att han var en aning döv – det var förvånande hur många män som hade nedsatt hörsel. Det visste hon både från sitt dejtande och från sitt möte med klienter.)

Hon hade känt att deras kroppspråk och andningsrytm var synkade med varandra, och det var inte för att hon hade speglat honom, åtminstone inte avsiktligt, så som hon brukade göra med klienter.

Det hade inte varit några pinsamma pauser eller besvärade ögonblick. Han hade varit intresserad, på ett respektfullt sätt, av hypnoterapi. Han sa inte: ”Visa mig! Få mig att kackla som en höna!” Han hånlog inte, eller ännu värre, lade en nedlåtande ton och sa att han inte riktigt trodde på ”alternativmedicin”. Han sa inte: ”Krävs det någon *utbildning* för det där?” eller ”Kan man *försörja* sig på det där?” Han verkade inte rädd. Vissa män hon dejtat hade verkat uppriktigt rädda att hon kanske skulle hypnotisera dem utan att de märkte det. Han verkade enbart intresserad.

Dessutom hade han för bara några minuter sedan visat henne foton på sin son! Sin ljuvlige, blonde, magre lille åtta-åriga son, när han åkte skateboard, när han spelade trombon i skolorkestern, när han fiskade med sin pappa. Inte skulle han väl ha visat henne de där fotona om han redan hade bestämt sig för att det inte skulle fungera?

Såvida inte insikten hade träffat honom som ett blixtnedslag. Nu när hon tänkte på det, visst hade det varit märkligt abrupt, hans sätt att lägga ner kniv och gaffel för att tala om något för henne, hans blick förbi hennes axel, som om han just sett en glimt av en annan framtid i fjärran. Hon hade varit mitt i en mening, för guds skull. (Hon hade berättat en historia för honom om en patient som var helt fixerad vid Jennifer Lopez. Det var i själva verket Michael Jackson, men hon ändrade alltid detaljerna av sekretesskäl. Och berättelsen blev roligare om det var Jennifer Lopez.)

Han hade sett så sorgsen ut. Även om han inte var på väg att dumpa henne så var han definitivt på väg att säga något oacceptabelt eller obehagligt.

Kanske hade han ljugit om att han var änkling. Han var i själva verket fortfarande gift och levde med sin fru, även om de hade skilda sovrum.

Eller så var han inte alls lantmätare, utan medlem i maffian. Nu skulle FBI kontakta henne och insistera på att hon bar en dold mikrofon. Hennes kropp skulle aldrig hittas. (Hon hade sett alla avsnitten av *Sopranos* på dvd förra sommaren.)

Eller han kanske hade en dödlig sjukdom. Det skulle vara förskräckligt, men åtminstone inte såra henne på det personliga planet.

Vad det än var så var hon tämligen säker på att den där solskenskänslan hon haft hela dagen var på väg att försvinna.

Hon tog en stor klunk av vinet och tittade upp för att se om han var på väg tillbaka från toaletterna. Nej. Herregud, han tog verkligen tid på sig. Hade han bara sköljt ansiktet med vatten och stod nu framför toalettspiegeln och stirrade på sin egen bild, med händerna i ett hårt grepp om handfatet och tung andhämtning?

Han var en förrymd brottsling.

Hennes egen andning började bli lite ansträngd.

Livligare fantasi än vad som är bra för henne: Mrs Pascoes kommentar på hennes betyg i sjunde klass.

Hon såg sig omkring. De andra middagsgästerna var allihop upptagna av sina egna samtal, bestick klingade mjukt mot tallrikar, då och då ett inte-alltför-högljutt skrattanfall. Ingen såg på kvinnan med den tomma stolen framför sig.

Fanns det tid? Var det verkligen nödvändigt? Ja.

Hon rätade på ryggen där hon satt och lade handflatorna mot låren. Hon slöt ögonen och andades in genom näsborrarna och ut genom munnen. För varje andetag föreställde hon sig hur hennes kropp fylldes med ett mäktigt gyllene ljus. Ljuset gav henne energi och styrka. Ljuset fyllde hennes fötter, hennes ben, hennes mage, hennes armar och slutligen, svisch, så virvlade det runt hennes huvud, så att allt hon kunde se var ett guldgult sken, som om hon såg rakt in i en solnedgång, och för ett ögonblick kände hon det som om hon svävade några centimeter ovanför stolssitsen.

Jag klarar mig. Vad han än säger så kommer det inte att röra vid min inre kärna. Jag kommer att kunna hantera det. Nu räknar jag till tre. Ett ... två ...

Hon öppnade ögonen, stärkt och vederkvickt. Hon såg sig omkring. Ingen stirrade på henne. Naturligtvis visste hon att hon inte på riktigt hade svävat ovanför sin stol medan hon lyste som en glödlampa, men ibland var känslan så häpnadsväckande verklig att hon hade svårt att tro att den inte hade manifesterat sig fysiskt på något sätt.

Självhypnos var ett sådant fantastiskt verktyg. Hon kunde alltid märka när en elev eller klient plötsligt hittade rätt. De var överväldigade av vad deras hjärnor kunde åstadkomma. Den första gången som den där svävande känslan drabbade henne var det som om hon upptäckt att hon kunde flyga. Hon skulle kunna utplåna alla drogproblem om hon bara kunde lära tonåringar självhypnos.

Patrick hade fortfarande inte kommit tillbaka. Hon såg på

maten framför sig. Det fanns ingen anledning att låta den gå till spillo. En servitör som gled förbi stannade och fyllde på hennes vinglas. Gott vin, god fisk. Synd bara att hon inte hade en bok till hands.

Hon tänkte på sin dag.

Ända fram till det ögonblick då Patrick lade ner kniv och gaffel hade den varit perfekt. Till och med underbar.

Hon hade sovit djupt och drömlöst till rytmen av regnet mot taket och vaknat sent med solen mot ansiktet. Det första hon såg när hon öppnade ögonen var grenen hon hade hängt från taket som en påminnelse om den buddistiska sutran om medveten närvaro. Hon hade andats in och andats ut tre stilla andetag medan hon behöll "halvleendet".

(Hon önskade att hon aldrig hade nämnt den här övningen för sin goda vän Julia, som hade bett Ellen att visa henne halvleendet. När Ellen till slut gjorde det, efter mycket övertalning, hade Julia skakat av skratt i tio minuter i sträck.)

När hon klev ur sängen hade fönsterrutorna varit iskalla mot hennes fingertoppar men det nya gasdrivna värmesystemet, som hennes mormor och morfar hade installerat (tack vare gammelfaster Marys lottovinst!) innan de dog, hade förvandlat huset till en ombonad kokong. Hon åt gröt med farinsocker på till frukost medan hon lyssnade på ABC:s nyheter, som var positiva och oväntade. Den senaste influensapandemin var förmodligen inte någon pandemi, trots allt. (Hennes mamma, som var läkare, hade sagt hela tiden att den inte skulle visa sig vara det.) Ett försvunnet litet barn hade hittats välbehållet. Det senaste gangstermordet var förmodligen bara en familjefejd. Den senaste politiska skandalen hade runnit ut i sanden. Trafiken flöt på bra. Det skulle bli sydvästliga vindar och ganska svaga. För en gångs skull tycktes världen extremt hanterlig.

Efter frukost hade hon klätt sig varmt och tagit en promenad längs stranden och kommit tillbaka upprymd och vindrufsig med saltsmak på läpparna.

Hon hade fyra inbokade behandlingar den dagen. Hon hade sin sista session med en man som velat få hjälp att bota sin flygrädsla så att han kunde ta med sin fru till Frankrike på deras 40-åriga bröllopsdag. När han lämnade henne efter dagens behandling hade han entusiastiskt skakat hennes hand och lovat att skicka henne ett vykort från Paris. Hon hade också träffat två nya klienter, och hon tyckte alltid att det var roligt med nya klienter. Den ena var en kvinna som hade lidit av någon sorts försvagande, oförklarlig smärta i benet under fyra års tid, och som besökt ett otal läkare, sjukgymnaster och kiropraktorer, som alla var lika frågande. Den andra var en kvinna som hade lovat sin fästman att hon skulle sluta röka före deras giftermål. Båda sessionerna hade förlöpt bra.

Hennes sista besök var med en klient som förmodligen inte skulle bli någon av hennes framgångar. Hon hade svårt att få grepp om vad Mary-Kate egentligen ville uppnå med hypnoterapi, men hon vägrade att vända sig till någon annan och insisterade på att hon ville fortsätta behandlingen. Ellen hade beslutat sig för att inte försöka något alltför komplicerat i dag och gav henne bara en enkel avslappningssession. Hon kallade det för ”själslig massage”. Efteråt hade Mary-Kate sagt att hennes själ kändes exakt likadan som förut, så det så. Men det var typiskt Mary-Kate.

Efter att Mary-Kate lunkat därifrån hade Ellen städad huset, noga med att lämna lite saker framme så att det inte såg ut som om hon hade städad utan att hon var så här ordentlig av naturen. Hon hade övervägt att ta ner några av de buddistiska citaten som var uppsatta runt hela huset på ljuslila post-it-lappar. Hennes före detta pojkvän Jon brukade alltid göra sig så lustig över dem – stå framför hennes kylskåp och läsa upp dem högt med larvigt tonfall. Men att dölja sitt sanna jag var väl inte rätta sättet att starta ett potentiellt nytt förhållande?

Hon bäddade också rent i sängen med sina slätaste, skönaste lakan. Det var förmodligen dags att ligga med honom. Ja, ja,

det var lite krasst att tänka så, men det var ju så det var när man dejtade efter att man passerat trettio. Det handlade inte om hjärtan och blommor längre. De var inte sexton år. De var inte religiösa. De hade träffats via nätet: på en dejtingsajt. Så allting var väldigt tydligt och öppet. De var båda två ute efter ett långvarigt förhållande. De hade kryssat i rutorna för det.

Det hade förekommit lite kyssar (mycket angenämt), och nu var det dags för sex. Hon hade levt i celibat i nästan ett år, och Ellen gillade sex. Det förvånade en del män, som i början verkade bilda sig en föreställning om henne som eterisk, söt och oskyldig, vilket hon inte hade något emot – hon kunde till och med spela med en aning. Det var bara det att det inte riktigt stämde.

(Hon gillade dessutom skräckfilm, och kaffe, och biffar som var blodiga i mitten. Många människor var övertygade om att hon var vegetarian – att hon faktiskt *borde* vara en örtedrickande vegetarian – och hade till och med gått så långt att de lagat speciella rätter till henne vid middagsbjudningar och sedan envisats med att de ”tydligt mindes” att hon hade sagt att hon inte åt kött.)

Hon hade tagit god tid på sig att göra sig i ordning för kvällen: ett långt ångande bad med ett glas vin och en cd med Violent Femmes. De kantiga ackorden och genomträngande rösterna var så omskakande långt ifrån de ljuvt klingande, porlande avslappningsband hon spelade hela dagarna, att det var som att få en hink med kallt vatten hällt över huvudet. Violent Femmes påminde henne om åttiotalet, och att vara tonåring och känna sig superladdad med hormoner och hopp. När Patrick väl knackade på hennes ytterdörr var hon på ett sådant galet gott humör att tanken faktiskt hade flimrat förbi i hennes huvud: *Det här kan bara gå illa.*

Hon hade slagit bort den. Och nu . . . *Det är något jag måste tala om för dig.*

Hon lade ner gaffeln. Var fanns karln? Hon kunde se att

en av servitörerna gav henne en tankfull blick, som om han undrade ifall han borde erbjuda henne hjälp av något slag.

Hon såg på Patricks halvätta portion. Han hade beställt sidfläsk. Ett trist val, hade hon tyckt, men hon hade inte känt honom tillräckligt länge för att vilja reta honom för det. Sidfläsk! Det lät ganska osmakligt, och nu såg det ut som en stor kaka med kallt, stelnat fett.

Om han var typen som beställde den sortens käriltilltämpande mat hela tiden hade han kanske fallit ihop och dött av en hjärtinfarkt inne på toaletten? Borde hon skicka in den där bekymrade servitören för att se efter? Men tänk om det bara var så att hans mage inte hade mått så bra av sidfläsket? Så förödmjukad han skulle bli. Eller i alla fall skulle hon själv ha upplevt en sådan situation förödmjukande. En man kanske inte brydde sig.

Hon var verkligen för gammal för all den här dejtingnojan. Hon borde vara hemma och baka kakor, eller vad det nu var som föräldrar till barn i lågstadieåldern ägnade sina kvällar åt.

Hon tittade upp igen och där var han. Han kom gående mot henne. Han såg skakad ut, som om han just hade varit inblandad i en mindre bilolycka, men han hade samtidigt ett uttryck av ”spelet är slut”, som om han hade blivit påkommen med att råna en bank och gick ut ur byggnaden med händerna i luften.

Han satte sig mitt emot henne och lade tillbaka servetten i knäet. Han tog upp kniv och gaffel, såg på sidfläsket, suckade och lade ner dem igen.

”Du tror säkert att jag måste vara helt knäpp”, sa han.

”Tja, jag är ganska nyfiken i alla fall!” sa Ellen med en munter, medelålders dams tonfall.

”Jag hade hoppats att jag inte skulle behöva berätta om det här förrän vi . . . men så insåg jag att jag skulle bli tvungen att berätta för dig i kväll.”

”Ta den tid du behöver.” Nu talade hon med den lugna,

välmodulerade röst hon använde när hon pratade med sina klienter. ”Jag kan säkert hantera det – vad det än är.”

”Så pass illa är det inte!” skyndade sig Patrick att säga. ”Det är mer genant än något annat. Det är bara det att . . . okej, det är bättre att jag bara säger som det är.”

Han gjorde en paus och flinade generat.

”Jag har en som förföljer mig. En stalker.”

För ett ögonblick kunde Ellen inte riktigt förstå vad han menade. Det var som om de inte längre förde samtalet på hennes eget modersmål och hon var tvungen att översätta orden i huvudet.

Jag har en som förföljer mig. En stalker.

Till slut sa hon: ”Det är någon som förföljer dig?”

”Hon har förföljt mig under de senaste tre åren. Min ex-flickvän. Ibland gör hon ett uppehåll, men sedan är hon tillbaka och det blir värre än förut.”

En underbar lättnadskänsla sköljde genom Ellen. Nu när hon inte blev dumpad var det plötsligt uppenbart för henne hur mycket hon faktiskt tyckte om honom, hur mycket hon hoppades på att det här skulle fungera, att hon faktiskt hade tillåtit sig att tänka orden ”Jag skulle kunna bli kär i honom”, medan hon stod och lade på mascara. Anledningen till att hon varit så sprudlande lycklig i dag hade inte varit vädret eller gröten eller nyheterna. Det var han som var anledningen.

En före detta flickvän som var en stalker var helt okej!

Det var *intressant*.

Fast, å andra sidan, stalkning . . .

Hon såg framför sig brev hopsatta av bokstäver som klippts ut ur tidningar. Meddelanden skrivna med blod på väggen. Galna fans som satt utanför kändisars hem. Våldsamma ex-makar som sköt sina fruar.

Men vem stalkade en *lantmätare*? (Även om han faktiskt hade en ovanligt snygg käklinje.)

”Så när du säger *förföljer*, vad är det hon gör egentligen? Är hon våldsam?”

”Nej.” Patrick såg ut som om han tvingades besvara en rad oerhört personliga medicinska frågor. ”Aldrig fysiskt våldsam. Ibland skriker hon. Blir ganska grov i mun. Hon ringer mig mitt i natten, skickar brev till mig, mejl, sms, men mest av allt dyker hon helt enkelt upp. Vart jag än går så är hon där.”

”Du menar att hon bokstavligen följer efter dig?”

”Ja. Överallt.”

”Men, herregud, det måste ju vara fruktansvärt för dig!” Här kom den medelålders damen fram igen. ”Har du gått till polisen?”

Han ryckte till, som om det var ett obehagligt minne. ”Ja. En gång. Jag pratade med en kvinnlig polis. Jag vet inte om hon . . . alltså, hon *sa* alla de rätta sakerna, men jag kände mig bara som en idiot, som en mes. Hon föreslog att jag skulle föra en ”händelselogg” och anteckna allt, och det har jag gjort. Hon sa att jag kunde ansöka om att hon fick kontaktförbud, så jag funderade över att göra det, men när jag berättade för mitt ex att jag hade gått till polisen sa hon att om jag gick vidare med det skulle hon berätta för dem att *jag* hade trakasserat *henne*, att jag hade slagit henne – ja, du vet, jag är mannen, så vem skulle de tro på? Henne, förstås. Så jag gav upp. Jag hoppas bara att hon ska sluta. Och åren går. Jag kan inte fatta att det har hållit på så länge.”

”Det måste vara . . .” Ellen höll på att säga ”skrämmande”, men det kanske skulle förolämpa honom. Hennes känsla var att det manliga egot var ömtåligt som äggskal. I stället sa hon ”stressande”. Hon kunde inte riktigt hålla tillbaka underströmmen av glädje i sin röst.

”I början lät jag det gå mig på nerverna”, sa han. ”Men nu har jag på sätt och vis accepterat det. Det är bara så mitt liv ser ut numera, men det är svårt när det kommer till nya relationer. En del kvinnor blir psykade av hela situationen. En del av dem

säger först att det är okej, men sedan kan de inte hantera det.”

”Jag kan hantera det”, skyndade sig Ellen att säga, som om det var en anställningsintervju och hon skulle bevisa att hon kunde anta utmaningen. Att höra om tidigare flickvänners svaga sidor väckte alltid en tävlingsinstinkt att vilja bevisa att hon var bättre.

Hon drack nervöst en klunk av sitt vin. Hon hade just lagt korten på bordet. Hon hade i princip precis sagt: *Jag vill ha en relation med dig.*

Hon låtsades titta kritiskt ner i sitt vinglas, som om hon tänkte säga någon negativ kommentar om vinets kvalitet, och när hon till slut höjde blicken satt Patrick och log mot henne. Ett stort skratttrynksleende av ren belåtenhet. Han sträckte sig över bordet och tog hennes hand i sin.

”Det hoppas jag att du kan”, sa han. ”För jag har en riktigt bra känsla när det gäller det här. Jag menar, när det gäller oss. Möjligheten att det blir vi.”

”Möjligheten att det blir vi”, upprepade Ellen och njöt av orden och beröringen från hans hand. Det var ju rent nonsens det där med att man förhöll sig objektiv och blaserad när man hade fyllt trettio. Känslan av hans hand fick endorfiner att skjutas ut i hela blodomloppet. Hon visste allting om de fysiologiska mekanismerna bakom kärlek, hur hennes hjärna just nu svallade över av ”kärlekskemikalier” (noradrenalin, serotonin och dopamin), men det hindrade inte att hon var precis lika mottaglig som alla andra.

Så nu var alla deras kort på bordet.

”Vad fick dig att berätta det för mig just i kväll?” frågade Ellen. Hans tumme ritade cirklar i hennes handflata. *Baka, baka liten kaka, rulla, rulla liten bulla.* ”Om din stalker?”

Hans tumme blev stilla.

”Jag såg henne”, sa han.

”Du såg henne!” Ellens blick for runt restaurangen. ”Här, menar du?”

”Hon satt vid ett bord borta vid fönstret.” Han gjorde en rörelse med hakan mot något över axeln på Ellen. Hon skulle precis vända sig om för att titta men Patrick sa: ”Ingen fara. Hon har gått nu.”

”Vad gjorde hon? Satt hon bara . . . och iakttog oss?”

Ellen var medveten om att hennes hjärta började slå fortare. Hon var inte säker på hur hon kände sig: rädd, möjligen en aning uppspelt.

”Hon satt och skrev på sin mobil”, sa Patrick trött.

”Skrev hon till dig?”

”Förmodligen. Jag har min telefon avstängd.”

”Vill du inte se vad hon skrivit?” Ellen ville själv se vad hon skrivit.

”Helst inte”, sa Patrick. ”Över huvud taget inte, faktiskt.”

”När gick hon?” Om Ellen bara hade vetat om det tidigare hade hon kunnat se henne.

”När jag reste mig för att gå på toaletten följde hon efter mig. Vi hade en liten pratstund i korridoren. Det var därför jag var borta så länge. Hon sa att hon just skulle gå, och det gjorde hon också, tack och lov.”

Så hon måste ha gått precis förbi Ellen! Ellen rannsakade minnet för att komma ihåg någon kvinna som gått förbi, men det var helt tomt. Förmodligen var det medan hon gjorde sin självhypnos. Sjutton också.

”Vad sa hon?”

”Hon spelar alltid upp en patetisk föreställning som om vi bara har råkat springa på varandra. Man skulle ju kunna tro att hon såg ut som en galen uteliggare med, ja, du vet, hår som står åt alla håll, men hon ser så normal ut, så samlad. Det får mig att tvivla på mig själv, som om jag bara inbillat mig alltihop. Hon är en framgångsrik yrkeskvinna. Respektabel. Kan du fatta det? Jag undrar alltid vad hennes kolleger skulle tänka om de visste vad hon sysslar med på fritiden. Hur som helst . . . ska vi tala om något trevligare? Hur var din fisk?”

Men ... allvarligt! Det fanns inget annat samtalsämne som Ellen ville tala om. Hon ville veta varenda detalj. Hon ville förstå vad som pågick i huvudet på den där kvinnan. I normala fall brukade hon förstå kvinnans perspektiv i vilken given situation som helst. Hon var alltid på kvinnornas sida. Hon gillade kvinnor. Det var män som brukade förbrylla henne. Men att stalka sin ex-pojkvän i tre år? Var hon psykopat? Hade han behandlat henne illa? Var hon fortfarande kär i honom? Hur försvarade hon sitt eget beteende inför sig själv?

”Fisken var jättegod”, sa Ellen. Hon försökte trycka tillbaka sitt begär efter mer information. Det kändes en aning opassande, eftersom det här uppenbarligen var en mycket plågsam del av hans liv. Hon visste att det var en av hennes svaga punkter: den omättningslösa nyfikenheten på andra människors privatliv.

”Vem passar din son i kväll?” frågade hon, för att hjälpa honom att byta samtalsämne.

”Min mamma”, sa Patrick. Hans min blev mjukare. ”Jack avgudar sin farmor.”

Sedan blinkade han till, tittade på armbandsuret och sa: ”Faktum är att jag lovade att ringa honom och säga god natt. Han mådde inte riktigt bra när jag åkte. Gör det något?” Han drog upp mobiltelefonen ur fickan.

”Självklart inte.”

”I vanliga fall brukar jag inte ringa honom när jag är ute”, sa han medan han satte på telefonen. ”Jag menar, han är en ganska självständig liten kille nu. Han gör sina egna saker.”

”Det är helt okej.”

”Det är bara det att han har haft en rejäl förkylning och sedan gick den över i en luftvägsinfektion. Han står på penicillin.”

”Det är *helt* okej.” Hon ville höra honom prata med sin lille pojke.

Hans telefon började plinga till, gång på gång.

Patrick gjorde en grimas. ”Sms-meddelanden.”

”Från din, eh, din stalker?” Ellen försökte att inte titta för lystet på den plingande telefonen.

Han studerade sin mobilskärm. ”Ja. För det mesta raderar jag dem utan att ens bry mig om att läsa dem.”

”Okej.” Hon kunde inte låta bli att fråga. ”För att de är obehagliga?”

”Ibland. För det mesta är de bara patetiska.”

Hon betraktade hans ansikte medan han läste meddelandena och tryckte på knappar med tummen. Han log ironiskt, som om han deltog i ett otrevligt ordkrig med en fiende. Han himlade med ögonen. Han bet sig i läppen.

”Vill du läsa dem?” Han höll fram telefonen mot henne.

”Visst”, sa Ellen nonchalant. Hon lutade sig fram och läste medan han bläddrade igenom meddelandena åt henne.

Tänk att få se dig här!

Jag sitter vid ett bord intill fönstret.

Du klär i den där skjortan.

Beställde du sidfläsk?

Vad tänkte du på?

Hon är söt.

Ni två ser ut att passa bra ihop.

Ellen ryggade tillbaka.

”Förlåt”, sa Patrick. ”Jag borde inte ha visat dig det där meddelandet. Jag lovar dig, du inte är utsatt för någon, ja, du vet, fara.”

”Nej, nej, det är lugnt.” Hon nickade mot telefonen. ”Fortsätt.”

Trevligt att stöta ihop med dig i kväll.
Vi borde ta en fika ihop någon dag snart.
Jag älskar dig. Jag hatar dig. Jag älskar dig. Jag hatar dig.
Nej, jag hatar dig definitivt.

Ellen lutade sig tillbaka igen

”Vad är din professionella åsikt?” frågade Patrick. ”Uppfyller alla kriterier på galenskap, eller hur? Tänk på att det här förhållandet tog slut för tre år sedan.”

”Hur länge var ni ihop?”

”Två år. Eller, tre år snarare. Det var mitt första förhållande efter att min fru hade dött.”

Ellen ville fråga hur det hade tagit slut, men i stället sa hon: ”Varför byter du inte bara telefonnummer?”

”Jag brukade byta det hela tiden, men det är inte värt det. Jag är egenföretagare. Jag behöver att folk ska kunna få tag på mig. Du, det är bäst att jag ringer till min son. Det går fort.”

Ellen såg på hur han slog ett nummer och satte telefonen mot örat.

”Hej Jack, det är jag. Hur går det? Vad jag åt? Åh, sidfläsk.”

Han kastade en ångerfull blick ner på tallriken. ”Nä, det var inte så jättegott. Men hur mår du, då? Är det bra? Har du tagit din medicin? Vad gör farmor? Gör hon? Det är bra. Ja. Okej. Visst, kanske om du berättar det ganska snabbt.” Han slutade prata och lyssnade. Hans blick mötte Ellens och han blinkade åt henne. ”Menar du? Ojdå, jaha – jag förstår. En vulkan? Fallskärm? Herregud.”

Han fortsatte att lyssna och trummade med fingrarna på bordsduken. Ellen såg på hans hand. Det var en jättefin hand. Stora rakklippta naglar.

”Okej, men du, Jack, du får nog berätta resten för mig i morgon. Jag känner mig oartig mot min . . . vän. Okej. Vi ses i morgon bitti. Våfflor, så klart. Jadå, absolut. God natt, gubben. Älskar dig.”

Han tryckte bort samtalet, stängde av mobilen och stoppade tillbaka den i fickan.

”Ursäkta”, sa han. ”Han ville berätta för mig om varenda detalj i filmen han hade sett. Han har det efter mig, är jag rädd.”

”Verkligen?” sa Ellen.

Hon kände en våg av intensivt välbehag välla upp i nacken. Hon älskade hur han pratade med sin son, så avslappnat och roligt och manligt och kärleksfullt. Hon älskade det faktum att de skulle äta våfflor i morgon bitti. (Hon älskade våfflor!) Hon älskade hans sätt att säga ”Älskar dig” så obesvärat.

En servitör plockade bort deras tallrikar och balanserade dem på underarmen. ”Var sidfläsket till belåtenhet, sir?”

”Det var gott.” Patrick log upp mot honom. ”Jag var bara inte så hungrig som jag hade trott.”

”Kan jag fresta med något från efterrättsmenyn? Eller vill ni ha kaffe?”

Patrick höjde frågande på ögonbrynen mot Ellen.

”Nej, tack”, sa hon.

”Bara notan i så fall, tack”, sa Patrick.

Ellen såg på sin klocka. Hon var bara tio. ”Jag har lite goda chokladpraliner hemma”, sa hon. ”Om du vill dricka kaffe hemma hos mig. Om du har tid.”

”Jag har tid”, sa Patrick, och hans blick mötte hennes.

Självklart brydde de sig aldrig om vare sig kaffet eller chokladpralinerna. Medan de älskade med varandra för första gången där på de rena lakanen kom en plötslig häftig störtskur med regn mot taket, och Ellen tänkte för ett kort ögonblick på Patricks stalker, och undrade var hon befann sig just nu. Hon föreställde sig att hon stod under en gatlampan i regnet utan paraply och lät regndropparna rinna utmed sitt bleka, plågade (vackra?) ansikte, men sedan tog alla intressanta sensationer med en ny älskare upp varenda vrå av hennes medvetande och hon glömde helt bort Patricks stalker.